

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 086912 18 Gž
Brčko, 25.09.2018. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Tešić Dragane kao predsjednika vijeća, Gligorević Ruže i Kadrić Zijada kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca „B.“ d.d. T., koga zastupa zakonski zastupnik, direktor B. F., a njega punomoćnik R. A. advokat iz B. i umješaća na strani tužioca D. S., protiv tuženih: H.M. B., H.M. A., H.M. A.1, svi iz B., koje zastupa punomoćnik M. O., advokat iz B. i Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koga zastupa zakonski zastupnik Pravobranilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi utvrđenja, v.sp. 100.000,00 KM, odlučujući o žalbi tužioca izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 086912 15 P od 05.02.2018. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 25.09.2018 godine donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tužioca „B.“ d.d. T. se odbija i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 086912 15 P od 05.02.2018. godine POTVRĐUJE.

Zahtjev tuženih: H.M. B., H.M. A. i H.M. A.1, svi iz Brčkog za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu se odbija.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 086912 15 P od 05.02.2018. godine odlučeno je kako slijedi:

„ODBIJA SE U CJELOSTI KAO NEOSNOVAN tužbeni zahtjev tužioca koji glasi:

Utvrđuje se da je tužilac posjednik i vlasnik poslovnog prostora površine 50,50 m2 koji se nalazi u prizemlju stambeno-poslovne zgrade broj 1 i stambene zgrade broj 3, na k.p.br. 1133 ul. .. u dijelu dvorište u

površini od 216 m², u dijelu stambena zgrada br. 1 u površini od 134 m², u dijelu stambena zgrada br. 2 u površini od 78 m² i u dijelu stambena zgrada br. 3 u površini od 14 m², upisana u Pl. broj ..., k.o. B. 1, a što po starom premjeru odgovara gruntovnoj parceli označenoj kao k.č.br. 8/111, dvorište u površini od 437 m², upisana u A I listu zk.ul.br. ... k.o. B., a u A II listu navedenog zk. uložka upisana stambena zgrada na parceli k.č. br. 8/111, što su tuženi dužni priznati i trpjeti da se tužitelj upiše u knjizi položenih ugovora, katastarskim i zemljišnim knjigama kao posjednik i vlasnik navedenog poslovnog prostora, odnosno da se upiše kao suvlasnik stambene zgrade u A II listu zk.ul.br. ... k.o. B., te kao sunosilac prava građenja, odnosno prava korištenja zemljišta pod zgradom i koje služi za redovnu upotrebu zgrade upisane kao zemljišnoknjižno tijelo II, odnosno u zk.ul.br. ... k.o. B., sa idealnim dijelom od 101/874, a u Pl. broj ... k.o. B. 1, kao suposjednik sa idealnim dijelom od 101/884, u roku od 30 dana, pod prijetnjom izvršenja,

Utvrđuje se da je tužilac stekao valjan pravni osnov za sticanje prava posjeda i vlasništva na poslovnom prostoru površine 50,50 m² koji se nalazi u prizemlju stambeno-poslovne zgrade broj 1 i stambene zgrade broj 3, na k.p.br. 1133 ul. ..., u dijelu dvorište u površini od 216 m², u dijelu stambena zgrada br. 1 u površini od 134 m², u dijelu stambena zgrada br. 2 u površini od 78 m² i u dijelu stambena zgrada br. 3 u površini od 14 m², upisana u Pl. broj ..., k.o. B. 1, a što po starom premjeru odgovara gruntovnoj parceli označenoj kao k.č.br. 8/111, dvorište u površini od 437 m², upisana u A I listu zk.ul.br. ... k.o. B., a u A II listu navedenog zk. uložka upisana stambena zgrada na parceli k.č. br. 8/111, što su tuženi dužni priznati i trpjeti da se tužitelj upiše u knjizi poslovnog prostora, odnosno da se upiše kao suvlasnik stambene zgrade u A II listu zk.ul.br. ... k.o. B. te, kao sunosilac prava građenja, odnosno kao zemljišnoknjižno tijelo II, odnosno u zk.ul.br. ... k.o. B., sa idealnim dijelom od 101/874, a u Pl. broj ... k.o. B. 1, kao suposjednik sa idealnim dijelom od 101/884, u roku od 30 dana, pod prijetnjom prinudnog izvršenja, te se

Obavezuju tuženi da tužiocu predaju u posjed i slobodno raspolaganje oslobođen od svih lica i stvari, poslovni prostor naveden i opisan u stavu I ove presude.

OBAVEZUJE SE TUŽILAC da tuženim: H.M. B., H.M. A. i H.M. A.1 nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 21.733,92 KM.

OBAVEZUJE SE TUŽILAC da tuženom Brčko distriktu BiH nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 13.005,00 KM, a sve u roku od 30 dana, po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Protiv navedene presude žalbu je izjavio tužilac zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu uvaži, pobijanu presudu

preinači i tužbeni zahtjev tužioca u cjelosti usvoji ili da prvostepenu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i obaveže tuženog da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka (prema troškovniku ispostavljenom u prvostepenom postupku, taksu na žalbu po odluci suda i za sastav žalbe po punomoćniku traži iznos od 1.935,00 KM + 17 % PDV u iznosu od 328,95 KM, a što ukupno iznosi 2.263,95 KM).

U odgovoru na žalbu tuženi: H.M. B., H.M. A. i H.M. A.1 predlažu da Apelacioni sud žalbu tužioca odbije kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdi. Za sastav odgovora na žalbu po AT FBiH, sa uvećanjem od 40 % zbog zastupanja više lica, sa PDV-om od 17 % traže iznos od 2.555,28 KM.

U odgovoru na žalbu tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine predlaže da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu tužioca odbije kao neosnovanu i presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 086912 15 P od 05.02.2018. godine potvrdi, a da obaveže tužioca da Brčko distriktu Bosne i Hercegovine nadoknadi troškove drugostepenog postupka.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/09, 52/10 i 27/14-u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku) ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Tužilac konačno postavljenim tužbenim zahtjevom (podnesak tužioca od 27.11.2017. godine) traži da sud usvoji tužbeni zahtjev koji glasi kao u izreci pobijane presude. Zahtjev zasniva na tome da je dana 29.09.1963. godine sa prednikom tuženih: H.M. B., H.M. A. i H.M. A.1 (M. I.) zaključio ugovor o kupoprodaji poslovnog prostora u sastavu stambeno-poslovnog objekta izgrađenog na k.č. broj 8/11 u zk. ul. broj ... k.o. B. (sada broj 8/111 u zk. ul. broj ... k.o. B.), te iako je ugovor u cjelosti realizovan-ugovorne strane su ispunile svoje ugovorne obaveze i kupac je ušao u posjed poslovnog prostora u kojem se nalazio do početka ratnih dejstava i poslovni prostor vodi se kao osnovno sredstvo tužioca, ali do danas nije uknjižen na tužioca, a na dan 31.12.1991. godine kupac je u većem dijelu bio privatno vlasništvo (56,41%), pa se stoga tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, koji tvrdi da je vlasnik tog poslovnog prostora, ne može pozivati na član 12. Aneksa konačne arbitražne odluke za Brčko distrikt.

Tuženi: H.M. B., H.M. A. i H.M. A.1 osporili su tužbeni zahtjev tužioca kao neosnovan navodima da se pravo vlasništva po osnovu pravnog posla stiče upisom u zemljišne knjige, a tužilac nije mogao biti upisan kao vlasnik predmetnog poslovnog prostora, jer nije imao valjanu ispravu za upis.

Četvrtotuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine je putem zakonskog zastupnika istakao prigovor nedostatka aktivne legitimacije na strani tužioca, jer tužilac, kada je 1963. godine zaključen kupoprodajni ugovor, nije ni postojao u ovom obliku, niti je dokazao da je pravni sljednik kupca iz 1963. godine. Zakonski zastupnik tuženog Brčko distrikta pozvao se na Nalog Supervizora o privatizaciji od 14.08.2001. godine, prema kojem se bez pismenog odobrenja Supervizora na području Brčko distrikta ne može vršiti prenos vlasništva na imovini javnih, državnih i društvenih preduzeća. U završnom izlaganju zakonski zastupnik četvrtotuženog Brčko distrikta istakao je da od 1963. godine, kada je prednik tužioca kupio predmetne nekretnine od prednika tuženih, te nekretnine su društvena svojina. Predmetni poslovni prostor se od 1963. godine do 1990. godine vodi kao društveno preduzeće, a od 1990. godine (nakon tzv. „Markovićeve“ privatizacije) prednik tužioca „B.“ T. promijenio je svoj oblik u DOO, zatim je 2004. godine preregistrovan u DD u kojem je privatni kapital bio preovlađujući. Slijedom toga, kako je istakao zakonski zastupnik tuženog Brčko distrikta, predmetna imovina je do 2004. godine društvena imovina i u smislu člana 8. Statuta Brčko distrikta vlasništvo je Brčko distrikta i nije privatizovana, jer nije postojala saglasnost Supervizora za Brčko distrikt BiH.

Umješač na strani tužioca D. S. (podneskom od 12.09.2017. godine tražio je da mu sud dozvoli miješanje na strani tužioca) ima pravni interes da tužilac uspije u sporu, jer je sa tužiocem zaključio Ugovor o kupoprodaji predmetnih nekretnina.

Pobijanom presudom prvostepenog suda odlučeno je o tužbenom zahtjevu tužioca kao u izreci te presude iz razloga datih u obrazloženju, koji se svode na to da je nakon ocjene izvedenih dokaza prvostepeni sud utvrdio da je dana 29.05.1963. godine zaključen kupoprodajni ugovor između M. I. i M. F. kao prodavaca i Industrije obuće, odijela i rublja „B.“ T. kao kupca i tim ugovorom prodavci su prodali kupcu nekretnine navedene u tački I (prvoj) ugovora (1/2 dijela kuće koja se nalazi na k.č. broj 8/11 upisana u zk. ul. broj ... k.o. B. za kupoprodajnu cijenu od 1.888,00 dinara, koja nekretnina u naravi predstavlja jednu poslovnu prostoriju zajedno sa sporednim (pomoćnim) prostorijama, da je kupac da bi mogao kupiti lokal od privatnog vlasnika tražio saglasnost od Narodnog odbora-Odjeljenja za privredu Opštine Travnik (aktom od 05.06.1963. godine), pa je Skupština opštine Travnik rješenjem od 05.06.1963. godine dala saglasnost kupcu da može zaključiti kupoprodajni ugovor sa M. I. i M.F., te da je odluku o kupovini poslovne prostorije u B. donio Savjet poslovne jedinice Trgovinske mreže „B.“ T. dana 22.06.1963. godine. Potom je 07.02.1973. godine Opštinski sekretarijat za upravno pravne i inspeksijske poslove Skupštine opštine Brčko rješenjem od 07.02.1973. godine naredio Preduzeću „B.“ T. da u prodavnici u Brčkom izvede radove navedene u dispozitivu rješenja. Utvrđeno je da je „B.“ T. dana 04.09.1989. godine podnio zahtjev

Zemljišno-knjižnom uredu Osnovnog suda u Brčkom za uknjižbu poslovnog prostora u E knjigu, pa mu je odgovoreno (dopisom od 17.10.1989. godine) da zemljišna knjiga Osnovnog suda u Brčkom ne vodi E knjigu (knjiga u kojoj se vrši upis etažne svojine), da predmetnim nekretninama (poslovni prostor označen u GS bazi brojem 1035) od 2003. godine raspolaže Kancelarija za upravljanje javnom imovinom, da je između Brčko distrikta BiH kao zakupodavca i „D.“ DOO B. kao zakupca zaključen Ugovor o zakupu od 23.09.2003. godine i da je tražen raskid ugovora i isplata dospjelih, a ne izmirenih novčanih potraživanja i sačinjen je zapisnik o identifikaciji i utvrđivanju zatečenog stanja poslovnog prostora na dan 20.06.2005. godine.

Nadalje, prvostepeni sud je utvrdio da je predmetni poslovni prostor u periodu od 1963. godine do 1990. godine koristio „B.“ T. kao društvenu imovinu (društveno preduzeće), te da je od 1990. godine (nakon izvršene privatizacije „Markovićevim“ dionicama) registrovan kao DOO, a od 2004. godine u statusu je DD, te da je bio i predmet kupoprodajnog ugovora zaključenog između tužioca i prodavnice „D.“ iz B. (za zaključenje tog ugovora imao je saglasnost Distrikta), a nakon što je „D.“ ušao u posjed tog poslovnog prostora, „D.“ je sa Distriktom-Odjeljenjem za imovinskopravne odnose i privredni razvoj zaključio ugovor o zakupu istog, koji ugovor je kasnije raskinut.

Inače, predmetni poslovni prostor, prema nalazu vještaka geometra H. H., sastoji se od poslovnog prostora, magacinskog prostora i toaleta, ukupne površine 50,50 m² (na skici lica mjesta od 14.11.2016. godine obojen je narandžastom bojom, dok je dograđeni dio stambene zgrade zeleno obojen) i u sastavu je stambene zgrade izgrađene na zemljišnoknjižnoj parceli broj 8/111 (po katastru 1113). Vještak je utvrdio da je rješenjem Odjeljenja za finansije NNO Brčko iz 1959. godine izvršena nacionalizacija građevinskog zemljišta, između ostalog i parcele broj 8/111 na kojoj se nalazi zgrada, koja nije nacionalizovana, a u sastavu te zgrade je poslovni prostor površine 50,50 m², a u idealnom dijelu od 101/874 (omjer površine poslovnog prostora u odnosu na površinu zgrade). U postupku nacionalizacije formirano je zemljišnoknjižno tijelo A1 (gradsko zemljište) i tijelo A2 (zgrada), a vlasnici zgrade su fizička lica M. I. i M. F. sa po 1/2 dijela. Takvo stanje bilo je od 1955. godine do 1977. godine, a od 1977. godine do 2006. godine M. I. bio je upisan kao vlasnik sa 1/1, a danas su kao vlasnici upisani M.I.-ovi nasljednici: H.M. B., H.M. A. i H.M. A.1 (tuženi u ovom sporu) sa po 1/3 dijela prava korištenja na zemljištu pod zgradom i koje služi za redovnu upotrebu zgrade.

Nije sporno da je predmetna imovina (poslovni prostor sa sporednim prostorijama) evidentirana u knjigama Trgovina „B.“ T. i nalazi se na popisnoj listi osnovnih sredstva sa stanjem na dan 31.12.1991. godine i analitičkim karticama osnovnih sredstva, ali to nije dokaz da je sporna

imovina vlasništvo tužioca, kako je pravilno zaključio i prvostepeni sud, jer to nije dokaz o stečenom pravu vlasništva na toj nekretnini prema propisima koji su bili na snazi u vrijeme zaključenja ugovora o kupoprodaji između prednika tužioca „B.“ T. i prednika tuženih H.M. B., H.M. A. i H.M. A.1, M. I.

U kupoprodajnom ugovoru od 29.05.1963. godine koji su zaključili M. I. i M. F. kao prodavci i „B.“ T. kao kupac nije navedena površina predmeta kupoprodaje, nego je navedeno da su prodavci prodali svako po 1/10 dijela kuće (ukupno 1/5 dijela stambene zgrade), nego je u članu drugom ugovora navedeno da to u naravi predstavlja jednu poslovnu prostoriju sa sporednim prostorijama.

Međutim, ključno je da na navedenom kupoprodajnom ugovoru nedostaje potpis prodavca, nije pribavljeno mišljenje nadležnog Javnog Pravobranilaštva i kao takav je neprovodiv u zemljišnoj knjizi, zbog čega ni prednik tužioca „B.“ T. nije upisan u zemljišnoj knjizi kao vlasnik te nekretnine (pravo vlasništva na nekretninama pribavljenim pravnim poslom stiće se upisom kupca u zemljišnoj knjizi kao vlasnika, dakle, provođenjem tog ugovora u zemljišnoj knjizi, jer pored osnova sticanja – kupoprodaja, kumulativno mora biti ispunjen i drugi uslov, a to je upis kao način sticanja).

Svoje pravo vlasništva tužilac izvodi iz prava svog prednika Industrije odjeće, rublja i obuće „B.“ T., a koju nekretninu je njegov prednik stekao kupoprodajnim ugovorom od M. I. (prednika tuženih: H.M. B., H.M. A. i H.M. A.1), ali u ovakvoj pravnoj situaciji, jasno je da ni „B.“ T. nije stekao pravo vlasništva na zakonom propisan način, pa ni tužilac kao njegov sljednik ne može više prava steći od svog pravnog prednika i to pod uslovom da je predmetna nekretnina bila predmet privatizacije, kada je tužilac registrovan kao DD.

Naprotiv, utvrđeno je suprotno, a što je u svom nalazu i mišljenju potvrdio i vještak ekonomske struke B. D. da predmetna imovina nije bila predmet privatizacije („bilo kroz revidirano ili početno stanje Trgovine „B.“ T. u postupku privatizacije“) u Federaciji BiH, a što proizilazi iz dopisa Agencije za privatizaciju Federacije BiH od 21.01.2016. godine, niti je bila predmet privatizacije u Brčko distriktu, jer se nije radilo o javnoj imovini, kako je navedeno u dopisu Kancelarije za upravljanje javnom imovinom u Brčko distriktu. U tom dopisu navedeno je i to da Kancelarija za upravljanje javnom imovinom od 2003. godine raspolaže tim poslovnim prostorom i da je 23.09.2003. godine zaključen Ugovor o zakupu sa prodavnicom „D.“, koji je kasnije raskinut.

Dakle, tužilac nije dokazao svoju tvrdnju da je na navedenoj nekretnini (poslovni prostor površine 50,50 m²) stekao pravo vlasništva kao

sljednik svog pravnog prednika Industrije odjeće, rublja i obuće „B.“ T., a koju nekretninu je njegov prednik kupio od M. I. (prednik H.M. B., H.M. A. i H.M. A.1).

Ni izvod iz sudskog registra Općinskog suda u Travniku broj 051-0-RegZ-15-000310 od 25.03.2015. godine nije dokaz tome, jer iz ovog izvoda je jasan slijed registrovanog subjekta, pa je umjesto Industrijskog preduzeća „B.“ T. danas registrovan subjekt je Trgovina d.d. „B.“ T., a što tužiocu daje osnov za aktivnu legitimaciju u ovom sporu, kako je pravilno zaključio i prvostepeni sud.

Naime, činjenica da je za zaključenje kupoprodajnog ugovora od 25.09.1963. godine postojala saglasnost Narodnog odbora Opštine Travnik od 05.06.1963. godine da preduzeće može zaključiti kupoprodajni ugovor sa fizičkim licem (M. I. i M.F.) nije dovoljna za pravnu valjanost tog ugovora, jer bez pribavljene saglasnosti nadležnog Javnog Pravobranilaštva, kako je propisano odredbom člana 38. Zakona o prometu zemljišta i zgrada FNRJ („Službeni list FNRJ“, broj 26/54), nakon čega bi uslijedio potpis prodavca, a što nedostaje, takav ugovor nije ni mogao proizvesti pravno dejstvo, odnosno na osnovu takvog ugovora, koji nije provodiv u zemljišnoj knjizi, kupac (prednik tužioca) nije mogao steći pravo vlasništva na tom poslovnom prostoru, čija je i površina upitna, jer u kupoprodajnom ugovoru nije navedena njegova površina, nego je predmet kupoprodaje opisno naveden (poslovni prostor sa pomoćnim prostorijama).

Na odredbe Zakona o prometu zemljišta i zgrada iz 1954. godine, koji je bio na snazi kada je kupoprodajni ugovor zaključen (dana 29.05.1963. godine), prvostepeni sud se pozvao u razlozima pobijane presude na strani 12, pasus 5., pa tužilac neosnovano u žalbi prigovara da pravni prednik tužioca koji je kupio nekretnine od privatnih lica nije imao obavezu da prethodno pribavi mišljenje Javnog Pravobranilaštva, jer građevinsko (gradsko) zemljište na kome se nalazi predmetni poslovni prostor nije vlasništvo privatnog (fizičkog) lica, odnosno prodavca.

Tačan je žalbeni navod tužioca da je na dan 31.12.1991. godine predmetna nekretnina bila u „pretežnom privatnom vlasništvu“, jer je prema nalazu vještaka ekonomske struke B.D. evidentirana kao osnovno sredstvo preduzeća „B.“ T., koje preduzeće su preuzeli manjinski dioničari, odnosno preduzeće je, kako je utvrdio vještak, „uredno“ izvršilo prodaju dionica („Markovićeve“ dionice), tako da je struktura kapitala u preduzeću slijedeća - 56,41 % preduzeća je privatni kapital, a ostalo 43,59 %, prema izvještaju ovlaštene revizorske kuće. Kod toga da dioničari imaju samo upravljačko pravo, a ne i stvarno pravo, jer se pravo vlasništva stiče samo na zakonom propisan način, niti je tužilac pravni sljednik državnog preduzeća čija se imovina nalazi u Brčko distriktu (radi se o poslovnom prostoru površine 50,50 m²) čija površina nije navedena u kupoprodajnom ugovoru

(prodavac M.I. je dopisom iz jula 1999. godine obratio se tužiocu za kupovinu poslovnog prostora u Brčkom površine 37 m²), nego je navedena opisno, u pitanju je preduzeće sa 56,41 % privatnog kapitala, koje nije bilo obuhvaćeno privatizacijom (izvršenom poslije rata) ni u Federaciji BiH, a niti u Brčko distriktu, a preostali dio od 43,59 % nije ni mogao biti predmet privatizacije u Federaciji BiH, jer se ta imovina nalazi u Brčko distriktu, izgrađena na građevinskom zemljištu u društvenoj svojini, sada svojina Brčko distrikta.

Bilans stanja-popisna lista na koje se tužilac pozvao u prvostepenom postupku kao dokaz da je „sporna nekretnina bila upisana“ nema nikakav značaj za ovaj spor, jer taj upis nije dokaz da je ta imovina vlasništvo tužioca, nego je dokaz o tome da preduzeće posjeduje i ekonomski koristi tu imovinu, kako je i navedeno u razlozima pobijane presude.

Naime, odlučne činjenice za ovaj spor su da tužilac „B.“ d.d. T. nije lice koje je zaključilo Ugovor o kupoprodaji predmetnog poslovnog prostora sa M. I. (prednik tuženih H.M. B., H.M. A. i H.M. A.1), nego je kupoprodajni ugovor kao kupac zaključilo preduzeće „B.“ T. (dakle, ne dioničarsko društvo „B.“ T.), ali taj ugovor u nedostatku saglasnosti Javnog Pravobranilaštva (koja je prema propisima koji su u to vrijeme bili na snazi bila neophodna) i nedostatku potpisa prodavca nije proveden u zemljišnoj knjizi, pa „B.“ T. (prednik tužioca prema evidenciji Registra privrednih subjekata) nije stekao pravo vlasništva na tom poslovnom prostoru, pa slijedom toga, tužilac nije dokazao svoju tvrdnju da je kao sljednik svog pravnog prednika („B.“ T.) stekao pravo vlasništva na predmetnoj nekretnini (poslovnom prostoru površine 50,50 m²). Druga odlučna činjenica je da u postupku privatizacije državnih preduzeća u Federaciji BiH, kada je tužilac registrovan kao DD (nastao u ovom obliku), nekretnina koja je predmet ovog spora (poslovni prostor površine 50,50 m²) nije bila predmet privatizacije, kako je utvrdio vještak B.D., a o čemu je prvostepeni sud obaviješten dopisom Agencije za privatizaciju u Federaciji BiH od 21.01.2016. godine, niti je, prema obavijesti Kancelarije za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta, ova nekretnina bila predmet privatizacije u Brčko distriktu.

Kako tužilac nije dokazao da je osnovan njegov tužbeni zahtjev za utvrđenje da je vlasnik i posjednik navedenog poslovnog prostora u Brčkom površine 50,50 m², prvostepeni sud je pobijanom presudom pravilno odlučio kada je zahtjev tužioca odbio kao neosnovan, a dati razlozi za takvu odluku suda su pravilni i žalbom tužioca ne dovode se u pitanje.

Iz navedenih razloga valjalo je žalbu tužioca odbiti kao neosnovanu i prvostepenu presudu u cjelosti potvrditi (odluka o troškovima postupka ne pobija se konkretnim prigovorima), na osnovu člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Zahtjev tuženih: H.M. B., H.M. A. i H.M. A.1, kojim traže naknadu za sastav odgovora na žalbu je odbijen, jer ta procesna radnja nije bila potrebna radi zaštite i ostvarenja prava tuženih u ovom sporu.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Dragana Tešić